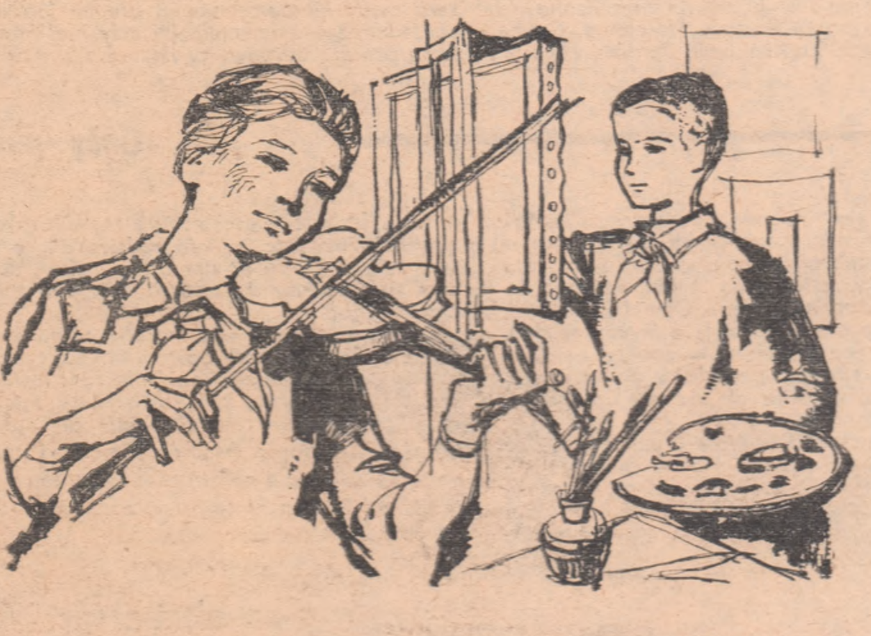
Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata !

Scînteia pionierului
ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR
Anul XV nr. 11 (1003) * miercuri 17 martie 1965 * 8 pagini 30 bani

CÎNTĂ O VIOARĂ

Desen : GH. MARINESCU

De undeva, de la o fereastră deschisă, răzbat pînă în stradă acorduri de pian. Apoi, un arcuș purtat cu sensibilitate pe strune aduce o melodie duioasă, caldă ca primăvara...

Mă opresc să ascult murmurul viorii. Oare cine cîntă atît de frumos ?

O placă mică, dreptunghiulară, prinsă pe fațada clădirii îmi dă răspuns sigur. Mă găsesc în fața Școlii medii de muzică și artă plastică din Galați.

Într-o sală mare și albă, un băiat înalt, subțirel, cu capul plecat într-o parte urmărește cu atenție notele. Degetele lui coboară și se ridică pe corzile viorii cu îndemînare. Pe băiat îl cheamă Adrian. Este pionier și elev în clasa a VII-a. Acum învață, exersează.

În altă clasă inundată de lumină un școlar desenează. Pe coala albă încep să se miște parcă apele albăstrui ale Dunării, se profilează cargouri și șlepuri. Paul, e încîntat de frumusețile fluviului, de munca din port, de șuieratul prelung al sirenelor...

★

În toamna anului trecut, Adrian și Paul au pășit amîndoi pragul noii clădiri a școlii. Au trecut veseli pe culoarele largi, s-au oprit rînd pe rînd prin cele 16 săli de clasă, prin laboratoare, prin atelierele de artă plastică, prin cabinetele pentru studiul instrumentelor muzicale, la camera pionierilor. După asta s-au despărțit. Adrian, cu vioara, s-a îndreptat spre cabinetul de studiu, iar Paul spre unul din atelierele de artă plastică.

De atunci a trecut mult timp. Cîte n-ar fi de povestit despre cei peste 300 de pionieri și școlari care învață cu sîrguință să dobîndească mereu alte cunoștințe, să pătrundă tainele notelor, ale desenului și culorilor. Cu cîtă bucurie vorbesc Adrian și Paul despre elevii claselor a VI-a A și a VII-a B, clase fruntașe la învățătură. Cu cît drag îi prezintă pe pioniera Pandelea Anca, din clasa a VI-a, pe elevul Papastamatatos Mihai dintr-a VIII-a, pe Sîrbu Eugen și pe alți elevi laureați ai festivalurilor republicane de la București, din anii 1960, 1962, 1964.

Multe lucruri interesante aflu de la ei și despre orchestra cu cei 60 de instrumentiști, despre corul școlii format numai din pionieri, 120 la număr. Aveau multe de spus și despre adunările pionierești din școală, despre ultimul montaj literar, dar, cineva, ne-a întrerupt strigînd :

— Începe concertul !

Și cu toții o pornim spre sala de concerte...

★

În sală e liniște. De pe scenă se înalță o melodie duioasă, caldă, cunoscută. Pionierul Prăjescu Adrian interpretează „Balada" de Ciprian Porumbescu. Ascultătorii sînt încîntați. Aplauze. „Bravo, bravo Adrian ! Felicitări.

— Ne-ați făcut o surpriză plăcută, îl întîmpină Paul pe Adrian. Dar și noi cei de la arte plastice v-am pregătit ceva : o expoziție. Vino s-o vezi !

Într-una din săli o adevărată expoziție cu numeroase desene și tablouri în ulei. Remarcăm lucrările pionierilor Hanagic Anda, Drăgoi Daniela, Zaharia Rodica și multe altele care redau scene din activitatea pionierească, din jocurile lor. Aici, printre atîtea tablouri întîlnim expuse și desene executate de Chiselencu Paul. Desenele lui poate că merită tot atîtea laude cît și interpretarea lui Adrian.

LIDIA NOVAC

Sărbătoare în clasa întîi

Într-o zi, noi, cei dintr-a patra am aflat că micuții din clasa întîi pregătesc o serbare. Care e prilejul ? Terminarea abecedarului. E, într-adevăr, un eveniment important ne-am zis noi și trebuie sărbătorit cum se cuvine. Să le pregătim și o surpriză, a propus un pionier și ne-am apucat de lucru...

În ziua serbării, micuții școlari au cîntat, au dansat jocuri populare, iar la urmă, au prezentat dansul literelor... S-au despărțit de abecedar, cartea pe care nu o vor uita niciodată.

La sfîrșit, doi colegi de-ai noștri i-au felicitat din partea claselor a IV-a, au dat fiecărui școlar cîte o carte și o felicitare lucrată de noi în orele de desen.

Din ziua aceea, pionierii s-au împrietenit și mai mult cu cei mici.

IRIMIE RADU
cl. a IV-a A, Școala generală de 8 ani nr. 1, Sibiu

Vine vacanța

TELEGRAMĂ

Acum, foarte ocupat. Stop. Teze, încheierea trimestrului. Stop. Pînă acum note 8, 9, 10. Stop. Vine vacanța ! Plecăm excursie regiune. Stop ! Așteptați vederi. Stop !

SÎRBU CONSTANTIN, comuna Giurgița, raionul Băilești, regiunea Oltenia.

Dragă redacție,

Sîntem tare bucuroși că încheiem cu note bune trimestrul. Așa că, în vacanță vom petrece minunat. Drumețiile sînt stabilite, materialele sportive pregătite, itinerarul excursiei pus la punct. Vom vedea monumentele istorice din Curtea de Argeș, muzeul regional din Pitești, muzeul din Golești și, lucrul pe care îl așteptăm cu cea mai mare nerăbdare, vom vizita șantierul Hidrocentralei „16 Februarie" de pe Argeș. Așa-i că avem motive să așteptăm cu nerăbdare vacanța ?

Pioniera **DANȚU MAGDA**, cl. a VII-a, Școala generală de 8 ani Zărnești, raionul Curtea de Argeș.

Alo !...

— Alo ! Redacția ? Avem știri importante să vă comunicăm. Vă rugăm ascultați-ne ! Aici pionierii din Tecuci.

— Aici redacția, vorbiți !

— Știți că vine primăvara ?

— Am aflat, sute de scrisori ne vestesc evenimentul acesta.

— Da, dar noi vrem să vă vestim și vacanța...

— Știm și despre aceasta.

— Dar despre „Carnavalul primăverii" ați auzit ?

— Nu !

— Să vă spunem noi : în ziua aceea (bineînțeles, zi de vacanță) vom fi cu toții la Casa pionierilor. Trompeta va vesti sosirea... primăverii. Și atunci vor răsuna cîntece, vor dansa flori din cele mai frumoase. Va sosi și „marele fachir". Vă spunem numai vouă : este pionierul Gîdei Valeriu. „Marele fachir" ne va demonstra fel de fel de „minuni" în... eprubetă. Am hotărît ca la carnaval să-l descoperim și pe cel mai mare mîncăcios de... gogoși. Este un joc tare hazliu...

. . . .

— Alo ! Alo ! S-a întrerupt legătura și noi mai avem atîtea să vă spunem !

— Ascultăm, continuați !

— Așteptăm cu mare nerăbdare excursia cu autobuzele. Vom merge prin regiunea Galați. Itinerarul : Galați, Brăila, Chițcani. Vom vedea fabricile din Galați, noile construcții, și, negreșit, șantierul naval. Vom lua apoi vaporul și vom pleca la Brăila. Acolo, la Uzinele „Progresul", la „Fabrica de plăci aglomerate", la Casa pionierilor vom avea ce admira ! N-am uitat să ne planificăm vizite la cooperative agricole de producție, jocuri de orientare în pădurea Țigănești (sperăm că soarele și primăvara vor fi prieteni cu noi în vacanță).

Ei, dar cîte n-am mai avea să vă spunem despre vacanță ! Nu vrem însă să vă luăm prea mult timp. Desigur, sînt încă mulți pionieri nerăbdători să vă comunice astfel de vești.

PIONIERII DIN TECUCI

Desen : G. BURSCHI

Pionierii, prietenii noştri

În programul de activităţi al detaşamentului nr. 9 al claselor a IV-a de la Şcoala medie nr. 1 din Constanţa pionierii îşi propuseseră să se ocupe de pregătirea elevilor din clasa a II-a pentru a deveni pionieri.

Cunoştinţe noi

Se întîlneau în recreaţii, chipurile le erau cunoscute. Dar cum îi cheamă, ce-i preocupă nu aflaseră nici din întîlnirile fugare, pe coridor, nici din jocurile din recreaţii. Nici cum învaţă nu ştiau unii despre alţii. Se întîlneau uneori şi pe stradă. Şi, deşi o diferenţă de doi ani, nu-i prea mare, între pionierii din clasa a IV-a şi copiii din clasa a II-a ea devenea o... distanţă. Această distanţă nu se măsoară nici în uşurinţa cu care-ţi duci ghiozdanul, nici în faptul că unii — cei mari — aveau, neîndoios, cunoştinţe mai multe. Ea se concentra, sau poate era cuprinsă, într-un lucru esenţial : cravata roşie. Ea stîrnea în capul copiilor din clasa a II-a o mulţime de întrebări. Iar în inimile lor, bătăi năvalnice.

Să vă prezentăm pionierii Constantin Cristina, preşedinta detaşamentului, o fetiţă ale cărei medii sînt numai de 10. Păun Adriana, Leahu Dan, Kaprelian Levon — pionieri mai vechi. Ei au fost primiţi în organizaţia de pionieri cu doi ani în urmă. Poleacu Florentina, Gache Titi, Marotinescu Monica, Zarnea Emil, Perdichi Nicuşor şi Pascu Liliana au toţi o trăsătură comună : învaţă foarte bine şi, prin comportarea lor, dovedesc permanent că-şi cinstesc cravata roşie.

Se întîmplase ca în primele zile ale cunoştinţei lor, detaşamentul claselor a IV-a să organizeze o adunare intitulată „Secretul notelor bune". Micii prieteni ai pionierilor au fost oaspeţii lor la adunare. Primul lucru pe care l-au aflat la adunare a fost acela că un pionier trebuie să fie în primul rînd un elev foarte silitor. Acolo au cunoscut-o pe Ola Dorina. Ea a devenit pionieră abia în clasa a IV-a. Şi primul lucru pe care l-a făcut Dorina în pregătirea acestui eveniment a fost învăţătura. Şi dacă înainte Ola nu se prea putea lăuda cu ea, acum se numără printre copiii buni la învăţătură. După adunare, la vreo cîteva zile, Cristina le-a arătat jurnalul detaşamentului, în care pionierii scriseseră despre adunare. Aflaseră astfel că detaşamentul are un jurnal în care sînt consemnate evenimentele lui cele mai importante. Prietenia aceasta devenea cu fiecare zi mai interesantă...

„Eu, tînăr pionier..."

Fireşte, vă reamintiţi cu toţii cuvintele cuprinse în Angajamentul solemn al pionierului. Le-aţi rostit şi voi şi le rostesc de fiecare dată toţi copiii cînd primesc cravata roşie. Dar Bulgaru Ionela, Rebegea Anton, Popescu Adriana, Mîndruţă Constantin, Oprişan Cornel şi Băilescu Victor, le auzeau prima oară. Ionela le-a învăţat repede. Cuvintele i-au plăcut, „ca o poezie" — spunea ea. Cornel şi Adriana le-au scris frumos pe-o foaie de hîrtie. Anton, Constantin, Cornel şi Victor au desenat frumos împodobindu-şi astfel angajamentul.

Copiii ştiau angajamentul. Îl învăţaseră pe de rost. Dar ce semnificaţie au cuvintele cuprinse acolo, nu prea ştiau. Nicuşor şi Monica Marotinescu au spus atunci copiilor că faptul că şi Ionela, şi Cornel, şi Adriana, şi toţi cei care se pregătesc să devină pionieri învaţă bine, dovedeşte că ei cinstesc cravata roşie. Cravata roşie este cinstită şi azi prin faptele multora dintre foştii elevi ai şcolii. Mulţi dintre ei sînt azi muncitori de nădejde, pe care tovarăşii lor îi respectă. Alţii sînt studenţi fruntaşi la învăţătură.

Dar ţara întreagă se mîndreşte cu mulţi tineri care au fost pionieri şi pe care acum îi întîlneşti pe şantierele socialismului. Îi întîlneşti în marile construcţii de la Galaţi sau Motru, la Argeş sau Valea Jiului, pretutindeni unde socialismul devine realitate, unde cuvîntul partidului se transformă în fapte. Pentru zilele care-i aşteaptă, pentru noile obiective ale construcţiei socialismului, pionierii de astăzi au datoria să se pregătească bine, să-şi însuşească cît mai multe cunoştinţe.

„Nu, n-am uitat această dimineaţă
Cînd stînd cu viitorul faţă-n faţă
Mi-am prins la gît
Sub mîndrul ţării cer
Cravata roşie de pionier"

Ionela este tare mititică. Cînd se ridică din bancă abia de se vede. Ea a învăţat multe poezii despre cravata roşie. Dar această poezie îi este cea mai dragă. „E o poezie lungă şi vorbeşte tare frumos despre cravata roşie".

Dar cravata roşie, ce semnifică ea ?

...Ea simbolizează sîngele vărsat de cei mai buni fii ai poporului pentru libertate, pentru zilele însorite ale copilăriei noastre se auzea glasul uşor emoţionat al lui Zarnea Emil. Iar cele trei colţuri simbolizează cele trei generaţii : comuniştii, utemiştii şi pionierii.

Să ştii, Ionela, şi tu, Rebegea, şi tu, Adriana, şi tu, Mîndruţă, şi tu, Oprişan, şi tu, Victor, şi voi toţi, care vă pregătiţi acum să deveniţi pionieri, că roşul cravatei voastre, înseamnă istoria de zeci de ani, de lupte, de jertfe şi de izbînzi. Simbolizează sîngele celor căzuţi în luptele greviste ale minerilor din 1929 şi al greviştilor din 1933... Înseamnă drumul comuniştilor, al celor mai buni fii ai poporului, pentru cucerirea zilelor noastre senine, a copilăriei noastre lipsite de griji.

„Sînt gata întotdeauna!"

Acesta este răspunsul la chemarea : „La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata !" pe care tovarăşul instructor o adresează pionierilor. Iar pionierii, executînd salutul, răspund astfel ! „Sînt gata întotdeauna !"

Emil Jarnea şi Titi Gache se străduiau cu Rebegea, cu Popescu Adriana, şi cu Mîndruţă Constantin să-i înveţe salutul corect.

— Rebegea ! Mîna dreaptă trebuie ridicată în unghi în aşa fel încît palma să ajungă în dreptul frunţii. Aşa, ridică cotul mai sus. Aşa, acum e bine. E chiar frumos !

— Dar ce înseamnă „Sînt gata întotdeauna !" ? — întreabă Ionela, care se străduia să execute salutul cît mai corect, vrînd să afle totodată şi semnificaţia lui.

— Dacă veţi învăţa mereu bine veţi putea spune că, într-adevăr, răspundeţi chemării „La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata !" — îi răspunde Titi.

— Comportarea noastră, azi în şcoală, mîine în viaţă, felul în care ne străduim să ne însuşim cunoştinţele cît mai multe, vor întregi, vor dovedi că răspunsul nostru la chemare este şi un angajament — completă Cristina ideea lui Titi.

Zi de sărbătoare

Cu fiecare zi de pregătire copiii ştiau tot mai multe lucruri depre organizaţia de pionieri, iar adunarea de primire se apropia. Cum era şi firesc, adunarea trebuia pregătită bine. Nu trebuia scăpat din vedere nici un amănunt.

Aşadar fiecare pionier se ocupa acum de revederea cîntecelor şi poeziilor pe care le învăţaseră copiii, mai puneau viitorilor pionieri întrebări din regulamentul organizaţiei de pionieri, despre cravata roşie, despre insignă. Zilele treceau repede. Mai rămăsese extrem de puţin timp pînă la ziua adunării. Emoţia îi cuprinsese deopotrivă şi pe pionieri şi pe copiii din clasa a II-a. Pregătirile trezeau în inima fiecărui pionier imaginea propriilor zile petrecute în vederea aceluiaşi eveniment.

A sosit şi momentul mult aşteptat. Adunaţi în careu pionierii detaşamentului nr. 9 primesc în rîndurile lor noi pionieri. Este discutat fiecare copil în parte. Pionierii au avut timp suficient să-i cunoască. Vorbesc despre ei cu prietenie. Notele lor, comportarea lor sînt garanţii puternice pentru a-i primi în rîndurile pionierilor.

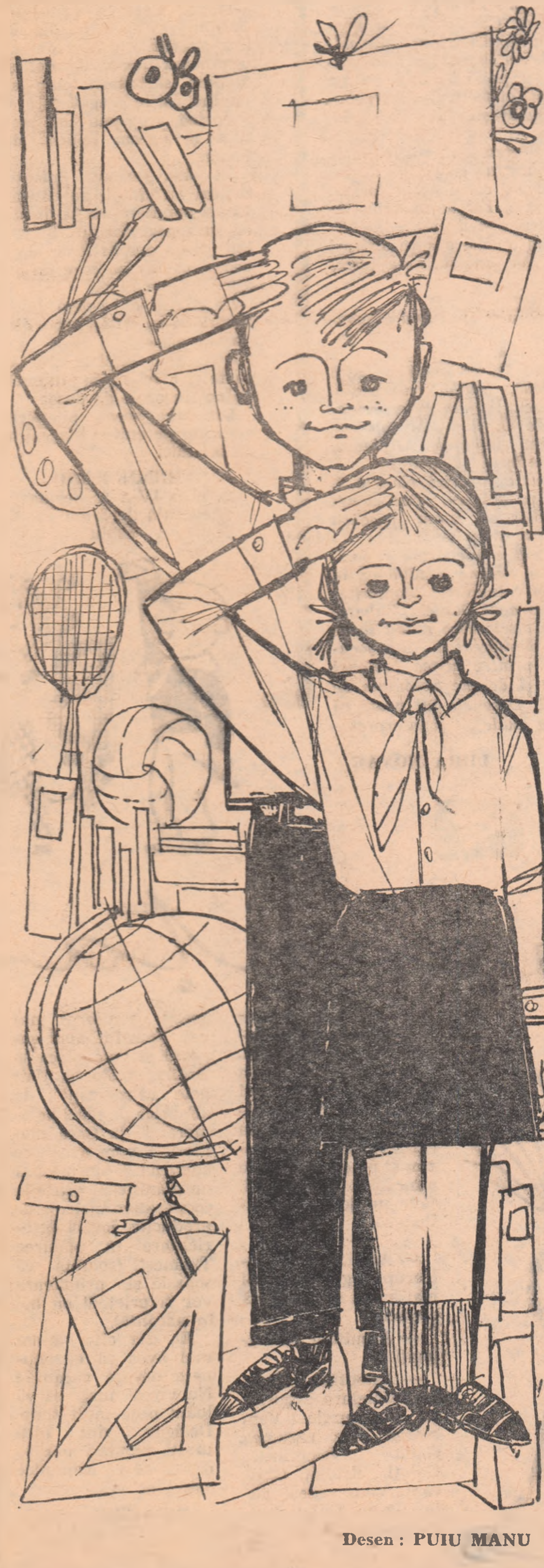
Încep întrebările. Copiii răspund, unii calm, bine, alţii, emoţionaţi. Angajamentele scrise frumos, cu multe seri înainte, sînt predate şi, mîinile lor mici se întind spre a primi pe braţe cravata roşie. Primul salut rostit alături de pionieri şi inima zvîcneşte puternic. Nu mai e la fel ca atunci cînd l-au învăţat cu Titi, cu Cristina, cu Emil, Cristina... Ea e preşedinta detaşamentului. Cu braţele pline de flori şi bomboane vine spre copii. Şi Titi, şi Emil, şi Monica, şi Florentina toţi, toţi pionierii vin acum spre micii lor prieteni.

Cu ochii aţintiţi undeva, pe tavan, Ionela recită frumos poezia învăţată de la pionieri :

„Nu, n-am uitat această dimineaţă
Cînd, stînd cu viitorul faţă-n faţă,
Mi-am prins la gît sub mîndrul ţării cer
Cravata roşie de pionier"...

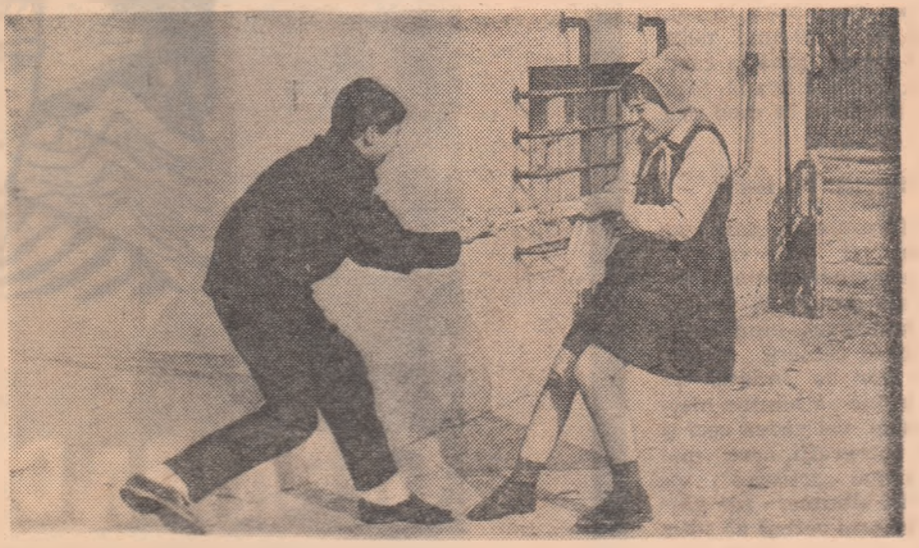
Ionela şi toţi ceilalţi elevi din clasa a II-a, care fuseseră pregătiţi de prietenii lor mai mari, pionierii din clasa a IV-a, aveau acum, la gît, cravata roşie.

E. SKIBINSKI

Desen : PUIU MANU

CUM NE COMPORTĂM

Cînd ceilalţi pionieri de la Şcoala medie „Ion Neculce" din Capitală sînt prezenţi la orele de meditaţii, pionierii Szabo Dan şi Teacă Doina se joacă, măsurîndu-şi... forţele fizice în curtea şcolii.

Orele s-au terminat. Elevii părăsesc Şcoala medie nr. 40 îndreptîndu-se spre casele lor. Dar genul de „politeţe" al băieţilor le obligă pe fete să-i ocolească. Îi recunoaşteţi pe aceşti „cavaleri"? Întrebarea e adresată activului pionieresc de la această şcoală.

Foto : GR. PREPELIŢĂ

Prietenii lui Andreicuţ

Vine vacanţa! Uitaţi-vă la Şuta Doina, Mitroi Lucia. Vele Ana, Groza Dan, Măiereanu Virgil, Arbuzov Alexandrina şi la alţi pionieri fruntaşi din clasa a V-a a Şcolii generale de 8 ani nr. 11 din Baia Mare; întîmpină vacanţa cu bucuria celui care, după un trimestru de muncă rodnică, se pregăteşte pentru zile de meritată odihnă!

Şi pionierul Andreicuţ Calman, colegul lor, simte acelaşi lucru. Dar n-a fost totdeauna aşa... Cîndva, de mult de tot, tocmai la... începutul anului şcolar, Andreicuţ şi Varo au format în fundul clasei un cuplu vesel. Dar singurul care-i aplauda era Ungur Sorin. Ceilalţi i-au numit bufoni spunînd că turbură buna desfăşurare a orelor! Ce să-i faci? Colegii n-aveau „simţul umorului". Într-o zi, Andreicuţ a uitat să-şi pună cravata. Lucia i-a făcut o caricatură la „Tolba ariciului" Altă dată, Andreicuţ „a uitat" să vină la o adunare de detaşament. Alexandrina, preşedinta detaşamentului, a căutat să stea de vorbă cu el chiar a doua zi, spunîndu-i tot felul de lucruri care l-au indispus pentru toată ziua. Cînd, în catalog, în căsuţele din dreptul lui, au început să se aştearnă note proaste (mai ales la matematică). Andreicuţ n-a mai aşteptat observaţiile celorlalţi pionieri şi a luat „măsuri". Ce măsuri? Copia lecţiile de la „adevăratul" său prieten — Ungur Sorin. Într-o zi, a avut loc o serată de matematică distractivă. Tema: „În lumea cifrelor". S-au propus spre rezolvare probleme distractive foarte interesante, s-au spus ghicitori aritmetice. Totul era foarte interesant, dar ce folos că Andreicuţ era mereu necăjit! Nu reuşea să rezolve la timp problemele, căci ceilalţi i-o luau mereu înainte. Avea impresia că serata fusese organizată special pentru ca el să se simtă nelalocul lui!

După această acţiune, Pop Gavril i-a propus să repete împreună la matematică. Nu ştiu cum, dar de data aceasta Andreicuţ n-a mai refuzat. În catalog i-au apărut note mai bune. Acum el nu mai tulbură buna desfăşurare a orelor, iar colegii despre care i se părea că-i caută pricină îl privesc altfel. S-au schimbat oare colegii? Nu! S-a schimbat Andreicuţ! În curînd, el, care la serbarea Anului Nou a stat printre spectatori, va fi prezentatorul spectacolului pe care detaşamentul îl pregăteşte pentru vacanţa de vară!

Asta e cu Andreicuţ!

NISTOR DORIN

CARNET DE REPORTER

La Mirceşti

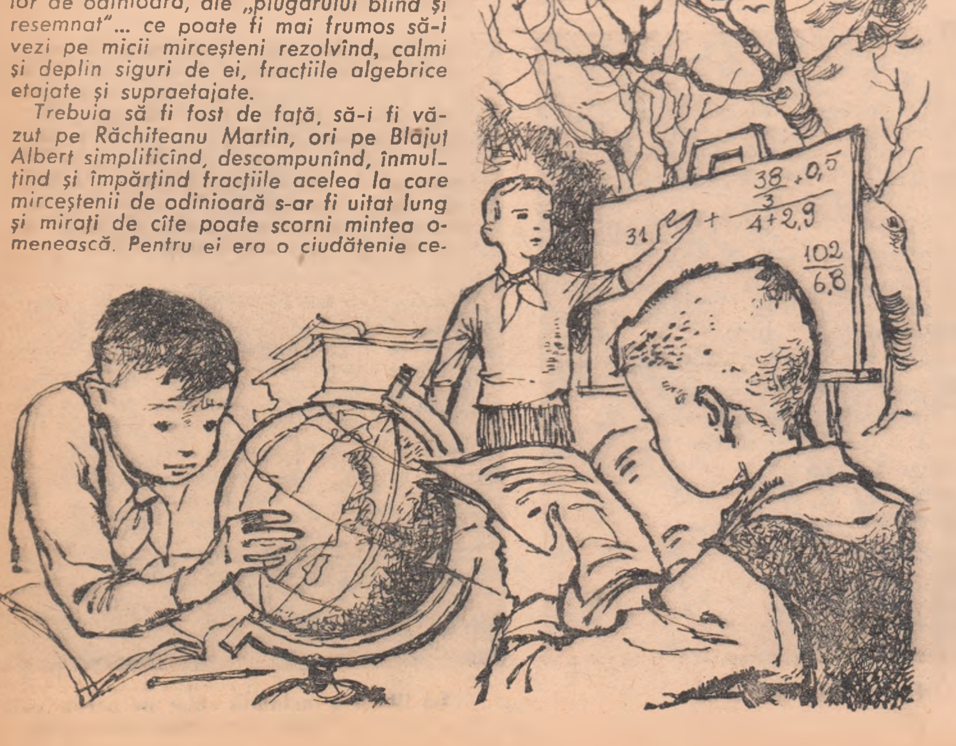
...Mie nu mi se pare — cum scria marele Alecsandri — ci văd aevea „mişcarea valurilor de zăpadă de la suflarea crivăţului, şi în fundul orizontului, dunga neagră a luncii...", „tablou pe cît de înfiorător, pe atît de poetic al cîmpiilor cu [...]năt" şi atît de specific Mirceştilor iarna. [...]ar iau crivăţul pieptiş şi după numai puţină vreme, iată-mă la adăpost, în localul Şcolii generale de 8 ani. Dar şi aici, înlăuntru, amintirea celui ce a cîntat atît de măiestru plaiurile Moldovene, sălăşluie în catedra veche şi tocită de vremuri, aşezată cu smerenie în holul şcolii; e o piesă de muzeu, ea a fost dăruită, cu decenii în urmă, către apusul vieţii sale, de către poet — copiilor din Mirceşti, cărora le-a înălţat şi o şcoală. Şi cadrele didactice, şi copiii, fac ce fac şi, în vorba lor, ţin să-ţi mai amintească o dată că te afli la Mirceşti, la un pas numai de locul unde, pe veci, a fost aşezat pentru odihnă neobositul poet

Fracţii peste fracţii...

Oricît ar părea de ciudat că într-un mediu atît de poetic ca al Mirceştilor m-am grăbit să iau parte la o oră de... matematică, totuşi, aşa s-a întîmplat.

Căci ce poate fi mai frumos decît să vezi supraîmplinindu-se visurile desculţilor de odinioară, ale „plugarului blînd şi resemnat"... ce poate fi mai frumos să-i vezi pe micii mirceşteni rezolvînd, calmi şi deplin siguri de ei, fracţiile algebrice etajate şi supraetajate.

Trebuia să fi fost de faţă, să-i fi văzut pe Răchiteanu Martin, ori pe Blăjuţ Albert simplificînd, descompunînd, înmulţind şi împărţind fracţiile acelea la care mirceştenii de odinioară s-ar fi uitat lung şi miraţi de cîte poate scorni mintea omenească. Pentru ei era o ciudăţenie ceea ce azi pentru fiii şi nepoţii lor a devenit ceva firesc, un eveniment ca oricare altul, să se poarte cu „necunoscutele" algebrei la fel ca şi cu o veche cunoştinţă...

„Un om năcăjit"

se cheamă povestirea lui Sadoveanu pe care au avut-o, pentru azi, la limba romînă, cei dintr-a VII-a. Şi Neculăeş, „omul năcăjit", băieţelul de nici 9 ani, eroul povestirii, i-a impresionat pe copii, cu atît mai mult, cu cît graiul marelui scriitor, curat moldovenesc, este atît de iubit şi de înţeles de mirceşteni, „ca tăt moldoveanul..." — cum mi-a zis un „băiet".

Şi Antoane Toader, băiatul cu privire deschisă şi îndrăzneaţă, nu numai că ţi-ar putea spune pe de rost povestea tristă a lui Neculăeş, dar îţi va spune clar şi „pe-nţeles" şi ce a vrut autorul să spună, „mesajul" operei sale.

I-am privit cum, după ce au fost ascultaţi, porneau cu pas hotărît, firesc, ca şi cum aşa ar fi moştenit ei din moşi-strămoşi obiceiul, să ducă carnetul de note la profesoară, să se mai adaoge la şirul notelor bune un 8, un 9 sau un 10. Doar nu se cade ca mirceştenii să înveţe slab la limba romînă, tocmai ei, urmaşii marelui poet, care, aşa cum scria Vlahuţă, „a rămas cel mai aproape de popor cu inima, cu gîndirea, cu graiul limpede şi cald şi frumos"

Puţină... franceză

Cei de-a V-a, în ziua cînd i-am vizitat, aveau, între alte obiecte, franceza.

— Avem azi desenul, botanica, aritmetica şi franceza.

Simplu — s-a înţeles? „...Şi franceza!" De parcă şi ei ar fi moştenit din străbuni obiceiul de-a învăţa şi o limbă străină.

— Şi la ce o să vă folosească vouă franceza? i-am întrebat, făcînd pe neştiutorul.

Unul dintre ei m-a privit de parcă l-aşi fi întrebat: „la ce-ţi folosesc hainele?"

— ...La multe!... — a răspuns el apoi. Ia să vezi dumneata o chestie — a continuat el, bătrîneşte. Anul trecut am fost la Casa memorială şi acolo, în dormitorul poetului, e o ladă mare... poate ai văzut-o dumneata... O ladă de campanie, cu care călătorea Alecsandri. Şi pe ladă, o tăbliţă metalică pe care scrie numele poetului şi o adresă (asta ştiu acum!) Anul trecut însă am crezut că adresa asta, Rue Panthievre ar fi numele cuiva... Ca anul ăsta să învăţ că la rue e stradă pe franţuzeşte... Asta-i! Da' parcă nu-s şi-o grămadă de cărţi, în franţuzeşte?! Ce, e rău să le poţi citi?

— Şi tu poţi?

— Ei, eu nu pot încă, dar după trei-patru ani... Văd că tovarăşa de franceză ştie!

„Tovarăşa de franceză ştie!" Ce vreţi garanţie mai mare, pentru un voinic de-o şchioapă, dar dornic să-nveţe, că, dacă nu azi, nici mîine..., dar negreşit la anul va şti şi el să citească... franţuzeşte?!

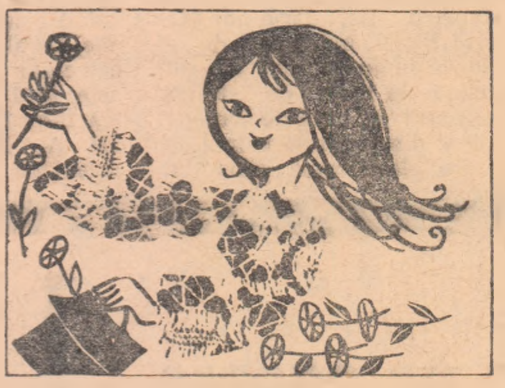
Cu dorul luncii

pe care n-am reuşit s-o văd — am plecat din Mirceşti. Dar poate că-n vară, o dată cu sutele de pionieri care vor poposi la Muzeul din sat (împlinindu-se în august 75 de ani de la moartea poetului), apoi în luncă, am să merg şi eu, încă o dată, dar negreşit să văd ceea ce, atît de mîndru de ea, Alecsandri a cîntat-o:

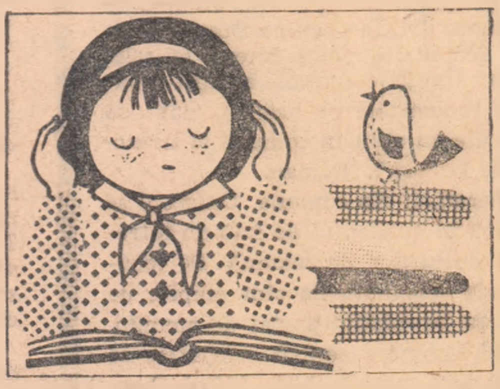
„Luncă, luncă, dragă luncă! rai frumos al ţării mele,
Mîndră-n soare, dulce-n umbră, tainică la foc de stele."

ŞTEFAN ZAIDES

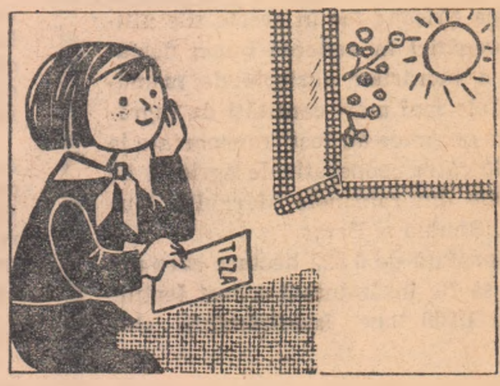
MI-AU BĂTUT ÎN GEAMURI

Mi-au bătut în geamuri ieri
Treisprezece primăveri
Adunate an de an
Cu matricol, cu serviete,
Cu breton şi sarafan.

Primăvara-şi pune-n plete
Diademe de coral...
Eu n-am notă la oral!
Primăvară, primăvară
Nu eşti pentru toţi egală

Delta-i cu cocoarele
Mugurii cu soarele,
Bălţile cu berzele
Numai eu cu tezele.
Însă inima mi-e plină
De lumină şi chemare
Primăvară, vino, vină
Cu vacanţa şi cu soare.

M. CĂLIN

Desene: S. CREŢU

POPAS în Arad

Pe strada aceea largă, frumos pietruită şi. mai ales liniştită. nu te aştepţi nicidecum să intîlneşti o întreprindere Şi nici n-am întîlnit Dar tot inaintînd. atenţia mi-a fost atrasă tot mai mult de un cîntec de maşini. de motoare Ce-o fi ? m-am întrebat şi-am început să mă uit cu mai mult interes la case. la ceea ce intîlneam „Grupul şcolar de pe lîngă Uzinele de vagoane — Arad" am citit eu pe una din porţile înalte. Tocmai ceea ce căutam ! Dar zvonul de motoare. de unde vine ? Doar aici e şcoală ! Nedumerirea n-a durat mult, pentru că primele lucruri despre care îţi vorbesc cu mîndrie elevii de aici sînt... piesele lucrate de ei. Nouă ateliere au puse la dispoziţia lor Bineînţeles, matematica. fizica. limba romînă. tehnologia meseriei. desen tehnic sînt materii îndrăgite şi studiate cu seriozitate la orele de curs. Şi cu toate acestea. satisfacţia cea mai mare o au elevii atunci cînd din mîna lor ies piese care vor lua drumul fabricii. Da, da. n-am greşit ! Elevii, îndrumaţi de cei 20 de ingineri, care vin din uzină la orele de atelier, execută pe bază de comenzi piese din reperele uzinei.

Ba. elevii mai mari lucrează chiar alături de muncitori, de maiştri din uzină Elevi cum sînt Ghiuriţan Gavril din anu' III sculeri, Codreanu Viorel anul II — lăcătuşi, Cerb Eugen anul I sudori. Varză Viorel anul II strungari şi mulţi, mulţi alţii sînt priviţi de către maiştri, ingineri cu multă consideraţie, chiar stimă. Aceasta pentru seriozitatea cu care se pregătesc să înveţe meseria îndrăgită

*

Sute de concurenţi. Mii de emoţii ! Dar, prietenii noştri din Arad se ţineau „tare". Voiau să arate tuturor că sînt siguri pe... meserie. Numai cînd se gîndeau că acest concurs de meserii este pe întreaga ţară, parcă li se făcea puţină teamă. Şi - atunci, „lăcătuşii". „frezorii", „strungarii". „sudorii", se mai consfătuiau, îşi mai împărtăşeau părerile. Unii rămîneau în atelier, mai mult, tot meşterind la cîte o piesă Şi, frămîntările lor n-au fost zadarnice. De la concursul de anul trecut, elevii s-au întors victorioşi. Se pot mîndri cu cele 63 de diplome. De altfel, succesul a plecat chiar din clase, din clasele fără... rebuturi. La ce mă refer ? La clasele II D, III A, III B, III E, clasele fără nici un corigent ! În felul acesta vor ei să răspundă grijii cu care sînt înconjuraţi, condiţiilor în care trăiesc. De la cel mai neînsemnat creion, pînă la cărţi, pantofi, haine şi hrană, totul le este asigurat în mod gratuit.

„Zîmbiţi, vă rog !"

Este formula cu care vei fi întîmpinat dacă vei deschide uşa unei anume încăperi din şcoală Şi vei fi, cu atît mai mirat. cînd te vei trezi într-o cameră... misterioasă ! Dar, de îndată, un bec puternic va lumina nişte feţe vesele, vei vedea zeci şi zeci de fotografii, care mai de care mai „artistice". pe pereţi, în albume. Aţi ghicit ? Aici este cercul de fotoamatori al şcolii Uneori, amatorii fotografi nu mai pridídesc cu treaba. Ba, trebuie să-i pozeze pe fruntaşi. (şi nu-s de loc puţini) ba, trebuie să dea o fugă la cercul de navo - modele unde trebuie „urgent" să imortalizeze momentul lansării la apă a celor două ambarcaţiuni autopropulsate. Să nu mai vorbim de echipa artistică ! Cei 90 de corişti trebuie pozaţi ? Trebuie ! Orchestra formată din acordeonişti, saxofonişti, violonişti, chitarişti etc., merită să apară în album ? Merită ! Ce să mai vorbim de pasionantele întreceri sportive care, de asemenea. nu pot fi lăsate pe planul doi. Dar, fotografii amatori sînt neobosiţi şi veseli mereu. Nu uită să-ţi spună cînd intri în laboratorul lor : „Zîmbiţi vă rog !".

Zîmbeşti cu plăcere şi te bucuri, nu numai de realizările lor fotografice dar, mai ales, de dragostea elevilor de la grupul şcolar de a învăţa, de a se pregăti temeinic pentru meseria aleasă.

ELENA MĂNESCU

GEAMANDURA

În noaptea aceea vîntul sufla foarte puternic. Marea era agitată. Valuri mari, de cîţiva metri, se izbeau puternic de ţărm şi cît ai clipi din ochi se transformau în horbote de spumă. Luminile de la farul mare abia se mai vedeau din ceaţă. Geamandura luminoasă de la farul din larg semnaliza tot mai rar. La căpitănia portului şi la staţia de radio — coastă telegrafiştii interceptaseră semnalele unor nave care trebuiau să sosească în radă.

Dar... ce s-a întîmplat ? De la geamandură nu se mai zăreşte nici o rază de lumină, nici un semnal. Vîntul puternic a defectat instalaţiile de semnalizare. Asta înseamnă că navele care vin din larg nu vor mai avea nici un punct de orientare pentru a putea ancora. Şi apoi, instalaţiile de pe geamandură puteau fi distruse şi duse de valuri, din clipă în clipă. Trebuia o intervenţie urgentă !... Marinarii au făcut-o la timp. Remorcherul „Răsăritul" cu întregul său echipaj a pornit degrabă în furtună.

Cu cît se îndepărtau de ţărm, valurile erau şi mai mari. Geamandura abia se mai vedea. De pe remorcher nu se putea interveni în nici un fel. Căpitanul propuse scurt :

— Cineva trebuie să sară în valuri !

Chemarea n-a mai fost repetată. Utemistul Aurică Vasile s-a oferit de îndată.

Lupta cu valurile n-a fost uşoară. Apa rece, valurile. întunericul nopţii — toate trebuiau înfruntate cu curaj.

Şi Aurică le-a înfruntat pe toate.

Geamandura a fost salvată şi reparată la timp. iar navele au putut ancora în bune condiţii.

Marinarul Aurică Vasile şi-a făcut şi de data aceasta datoria.

Pentru fapta lui, marinarii de pe remorcherul „Răsăritul" l-au felicitat călduros.

E. ROŞCA

De pe ogoare

● Pe întreg cuprinsul raionului Roman, cooperativele agricole de producţie se pregătesc de începerea campaniei de însămînţări În comuna Dulceşti, de pildă, semănatul poate începe în orice moment Uneltele agricole au fost reparate şi repartizate pe brigăzi, iar de cîteva zile au sosit în comună şi tractoriştii de la S.M.T. Roman.

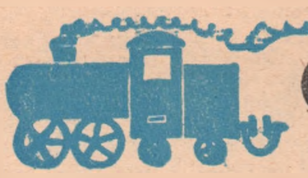
Cooperatorii din comuna Onişcani se preocupă în momentul de faţă de întreţinerea culturilor de toamnă Pe locurile unde semănăturile sînt ciupite de ger, ei au împrăştiat azotat de amoniu Pe lotul semincer pentru grîu, care se întinde pe o suprafaţă de 100 de hectare, au fost administrate, de asemenea, îngrăşăminte chimice.

● Şi unităţile agricole socialiste din regiunea Crişana fac în aceste zile ultimile pregătiri în vederea bunei desfăşurări a lucrărilor agricole de primăvară. Cele mai mari cantităţi de îngrăşăminte organice au fost transportate la cîmp de către cooperativele agricole de producţie din raioanele Marghita, Gurahonţ, Şimleu şi Beiuş.

O suprafaţă de 6 522 hectare care urmează să fie însămînţată a fost fertilizată cu 1 900 tone îngrăşăminte chimice.

● În toate cele 11 S.M.T.-uri din regiunea Argeş, lucrările de reparaţii ale tractoarelor şi celorlalte maşini agricole au fost aproape încheiate. Acum în unele cooperative de producţie, cooperatorii lucrează la desfundarea terenurilor pe care urmează să fie plantată viţă de vie.

REPORTAJ DIN GARA DE NORD

Pe biroul şefului de staţie. Mircea Chiper, o foaie enormă indică cele o sută de trenuri care sosesc şi pleacă în două zeci şi patru de ore din această gară, cu multă afluenţă de călători — circa 25 000 în aceeaşi perioadă de timp.

Afară, se aude vocea crainicului amplificată în megafoane : „Atenţiune!... Trenul accelerat numărul 402, din direcţia Braşov, soseşte în staţie peste cinci minute"...

Pe peronul luminat cu puzderie de lămpi fluorescente, lume multă. Călători cu valize ticsite în mînă, turişti cu rucsacuri în spate, cîte un copil gălăgios apucînd pe mama de mînă să-i arate vreo locomotivă Diesel electrică, care tocmai a oprit în cap de linie. puternică. uriaşă.

Trenul sosit din oraşul constructorilor de tractoare şi autocamioane, din Braşov, s-a golit. N-au rămas în preajmă decît patru oameni, dintre care doi sînt gata să plece.

— Noroc !

— Noroc !

Cei care pleacă, mecanicul Mezei Arsene şi ajutorul său, Nicolae Olteanu tocmai au coborît de pe locomotivă. Merg la dormitorul special amenajat pentru ceferiştii care vin noaptea sau dimineaţa din cursă. Merg să se spele, să se odihnească. După masă, la 14,26, cînd se întorc la Braşov, conducînd acceleratul pe ruta inversă. trenul e pus la punct, revizuit. controlat : de aceasta se îngrijesc cei care, odihniţi, îi schimbă — mecanicul Toader Dărău, şi ajutorul său, tînărul Gheorghe Burja.

Alte trenuri vin şi pleacă. Accelerate, rapide, personale.

La biroul de informaţii, o femeie cu un şal mare pe cap. întreabă nerăbdătoare :

— Mai am mult pînă la acceleratul de Petrila ?

— Cîteva ore. Pînă atunci, puteţi merge în sala de aşteptare, e cald. O luaţi la dreapta...

Femeia, Ioana Iordan, de loc de prin părţile Buzăului, din Cocora, ştie unde-i sala de aşteptare. N-are însă răbdare. Feciorul, lăcătuş de mină, i-a scris să se ducă la el să-i vadă apartamentul nou-nouţ, să-l vadă jucînd în „Vînt de libertate" la club.

Ovidiu Drăghici în schimb a venit în Bucureşti, din Jegălia. L-a invitat bunicuţa. N-a împlinit încă trei ani şi a făcut o călătorie destul de lungă. Bineînţeles, cu mama.

— Uite, arată deodată cu mîna, mirat.

O căţeluşă îşi face loc cu botul printre călători, nestingherită.

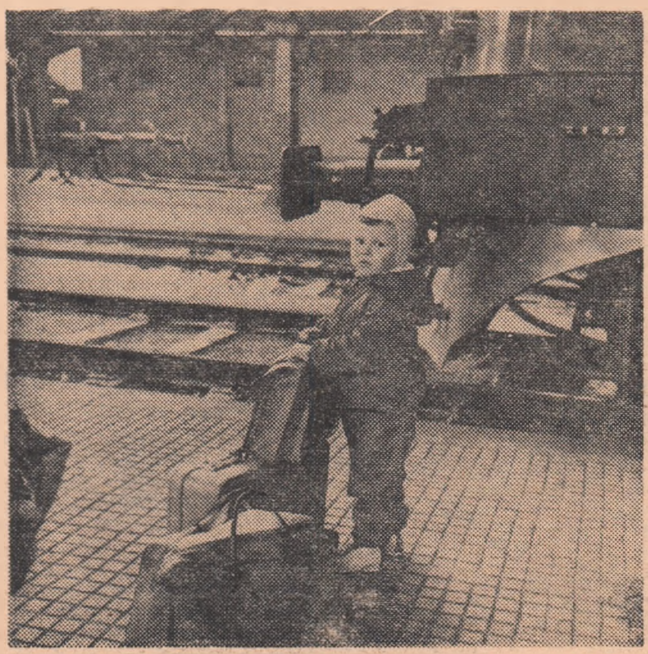
La un pas de ea, recunosc pe comicu[l] Boni (de la Circ[...] pe numele [...] copii, Boni An[...] în trecere prin [...] dintr-un turn[...] ţară.

— Se pare că[...] cam înfumurat[...] meşte Boni pri[...] luşa care se uit[...] tr-o parte, piez[...] du-şi cu mîndri[...]

— Adică ? în[...]

— E „vedetă[...] „Mofturi-1900". [...] lează acum pe [...] terpretează pe [...] din povestire[...] giale. Piţi însă [...] Bubico: ştie [...] rească cu tre[...] poartă civilizat[...]

AL. DIN[U]

Pînă aici m-a adus trenul !...

La librăria instalată chiar pe peron, călă[torii] găsi cărţi după preferinţă.

POPORUL ŞI-A SPUS CUVÎNTUL

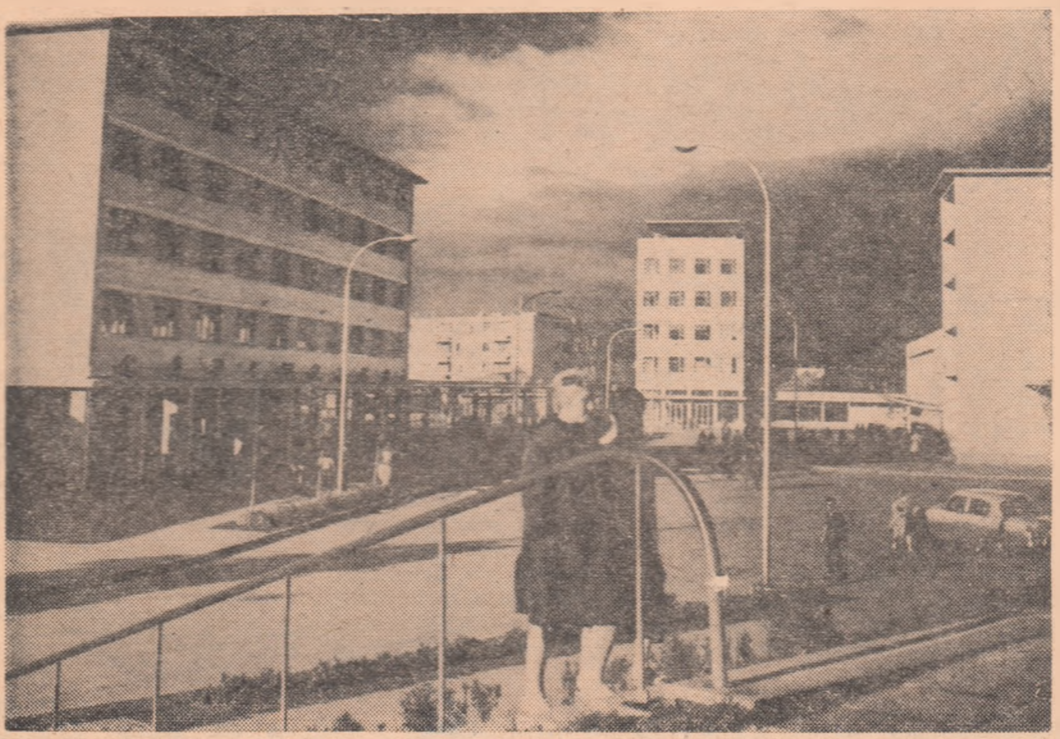
Sărbătoarea alegerilor din şapte martie a trecut. Ne amintim însă şi acum, cu emoţie, de entuziasmul cu care a fost întîmpinată săptămîni de-a rîndul, pe toate meleagurile ţării, de ora 6 a acestei zile cînd, la fiecare secţie de votare, cel venit să-şi dea votul primul, nu mai era primul: înaintea lui se aflau din zori, de la 5 sau 5 şi jumătate, sute.

Entuziasmul, participarea masivă la vot şi-au găsit expresia în Comunicatul Comisiei Electorale Centrale cu privire la rezultatul alegerilor de deputaţi în Marea Adunare Naţională a Republicii Populare Romîne şi în Comunicatul Consiliului de Stat cu privire la alegerile de deputaţi pentru sfaturile populare.

Cifrele cuprinse în cele două comunicate vorbesc în graiul lor lapidar, sobru de un fapt impresionant Au participat la vot 12 853 590 cetăţeni, aproape totalitatea celor înscrişi în listele electorale, întrecînd numărul atins în alegerile precedente. Poporul şi-a spus astfel cuvîntul, dînd în unanimitate votul candidaţilor F.D.P., alegîndu-şi reprezentanţii în Marea Adunare Naţională şi în sfaturile populare. Cele 12 834 862 de voturi date candidaţilor F.D.P. arată încă o dată ataşamentul oamenilor muncii din fabrici şi uzine, de pe ogoare, din institute, pentru cauza partidului de înflorire a patriei, de ridicare a ei pe trepte şi mai înalte.

Sentimentele întregului popor faţă de succesele dobîndite şi-au găsit expresia în cuvintele rostite de tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej la radio şi televiziune: „Romînia, în trecut un colţ vitregit de sărăcie al Europei, merge pe un drum sigur, transformîndu-se într-o ţară socialistă înaintată, cu un nivel tot mai ridicat de civilizaţie".

Prin votul de la şapte martie, milioanele de alegători, oamenii muncii de la oraşe şi sate au dat glas hotărîrii întregului popor de a realiza cu succes obiectivele ultimului an al şesenalului, de a obţine succese şi mai strălucite pe drumul desăvîrşirii construcţiei socialismului, sub conducerea înţeleptei sale călăuze — Partidul Muncitoresc Romîn

Noi construcţii de locuinţe la Oneşti

Din obiceiurile popoarelor

În insulele din Polinezia există un vechi obicei potrivit căruia, în urma încheierii unei prietenii deosebite, amicii respectivi îşi schimbă numele, alegîndu-şi fiecare un nume nou, care să placă, bineînţeles, celuilalt amic.

Papuaşii au obiceiul să-l lase singur pe oaspete în timpul mesei. Stăpînul casei nu mănîncă niciodată de faţă cu oaspetele, mărginindu-se doar să-l servească, iar ceilalţi membri ai familiei se întorc cu spatele sau se retrag pentru un timp.

În insulele din Melanezia, fiecărui oaspete i se oferă un blid mare de lemn plin cu mîncare. Cantitatea oferită este de obicei atît de mare, încît un singur om nu poate consuma la o masă decît o cincime din porţie. La plecare, mîncarea rămasă este împachetată în frunze proaspete de bananier, pachetul fiind înmînat oaspetelui cu cuvintele „pentru drum" „pentru copii" sau „pentru mai tîrziu".

Iarna şi în general pe vreme rece, kaşmirii se încălzesc cu kangarul (kangri). Kangarul este o oală de lut de mărimea unui cap de om, acoperită cu o împletitură de nuiele, în care se pun cărbuni care ard mocnit. În timpul iernii, oamenii obişnuiesc adesea să poarte kangarul sub haină, luîndu-l cu ei cînd ies din casă

ATLASUL PIONIERULUI:

DANEMARCA

Aşezare: în nordul Europei; suprafaţa: 43 042 kmp; (cuprinde Peninsula Iutlanda, Arhipelagul Danez — mai importante fiind insulele Seeland, Fionia şi Lolland — şi insulele Bornholm şi, parţial, Frizice de Nord; vecini: R.F.G., Marea Nordului şi Marea Baltică; populaţia: 4 654 000 loc.; oraşe mai importante: Copenhaga (capitala), Aalborg, Odensee, Aarhus şi Helsingör. Industria — dezvoltată; agricultura — mecanizată.

Vă mai amintiţi, copii, povestea **Lebedele**? Ea a fost scrisă de un mare povestitor din ţările nordice — Hans Christian Andersen. Ce-ar fi să ne urcăm fiecare pe cîte o lebădă fermecată şi să pornim spre patria acestui nemuritor povestitor? Vom zbura peste ape şi cîmpii, peste munţi şi oraşe şi vom poposi în **Danemarca**, ţară nordică, ceva mai mare decît Oltenia noastră, dar care a dat lumii nu numai pe marele Andersen, dar şi pe savantul Ticho Brahe — creatorul astrometriei, pe celebrul navigator Bering sau pe descoperitorul electromagnetismului — Oersted... Danemarca este patria fizicianului Nilsen Bohr, unul dintre cei mai de seamă atomişti, dar şi patria legendarului Hamlet...

Dar iată-ne sosiţi deasupra Peninsulei Iutlandeze. Se văd munţii? Nu, căci Danemarca este o cîmpie joasă, vălurită, la o altitudine de aproximativ 170 m... Se văd, în schimb, puzderie de rîuleţe şi lacuri mici, se văd oraşe frumoase şi sate din căsuţe cu acoperiş ţuguiat, iar ici, colo, se zăresc uriaşele aripi ale morilor de vînt.

Strîmtorile Skagerak şi Kategat o despart, la mică distanţă, de Peninsula Scandinavă. De altfel, în istoria sa, Danemarca a avut strînse legături cu statele scandinave: din sudul acestei peninsule au venit de-au ocupat teritorii locuite de cimbri, angli, teutoni şi sexoni — **danii**, ramură a războinicilor vikingi; iar la sfîrşitul secolului 14, împreună cu Suedia şi Norvegia, Danemarca a format un singur stat.

Cînd marea e liniştită şi cerul de deasupra ei e senin, de pe terasele castelului de la Helsingör — unde ne spune Shakespeare că a trăit nefericitul prinţ Hamlet — se vede ţărmul suedez, ţărm care, de altminteri, mai poate fi văzut şi din alte puncte ale Danemarcei.

Dar să poposim puţin în capitala ţării, Copenhaga (în daneză — Kobenhavn, ceea ce înseamnă **„portul de mărfuri"**). Oraşul, întemeiat în 1167, a avut prima sa universitate în 1478, iar primul său ziar cotidian — în 1666.

Străbătut de nenumărate canale, oraşul e presărat parcă cu grădini şi parcuri, iar clădirile şi străzile sale sînt curate şi frumoase. Să coborîm puţin Aici e cea mai animată piaţă a Copenhagăi — Radhuspladsen. Clădirea aceea mare, din cărămidă, a fost ridicată la începutul secolului nostru şi găzduieşte în ea un mare hotel. **Ce se întîmplă însă pe trotuarul de colo? Se pregăteşte o mare cursă? Nu? Atunci de unde miile astea de biciclete?**

— Să le vezi dumneata dimineaţa... Sînt străzile pline — mii şi mii de oameni vin la slujbă pe bicicletă. Bicicleta e cel mai iubit vehicul la noi, în Danemarca, şi-n întreaga ţară sînt vreo 2 milioane jumătate...

Cel ce m-a lămurit e un bătrîn locuitor al capitalei daneze. El ne îndeamnă să vizităm şi portul maritim, să vedem aci „mica sirenă", o statuie reprezentînd — după un basm al lui H. C. Andersen — o fată stînd pe stîncă... Ea e opera sculptorului Eriksen. Vizităm şi şantierele navale „Burmeister şi Wain", vestite în lume; aci s-a construit primul vapor — „Sclandia" — care a traversat Atlanticul. Portul e plin de vase care încarcă din Copenhaga produse ale industriei daneze (motoare, maşini agricole, utilaj frigorific, alimente, conserve, produse din porţelan) şi tot ele vor aduce, din ţări străine, la înapoiere materia primă necesară.

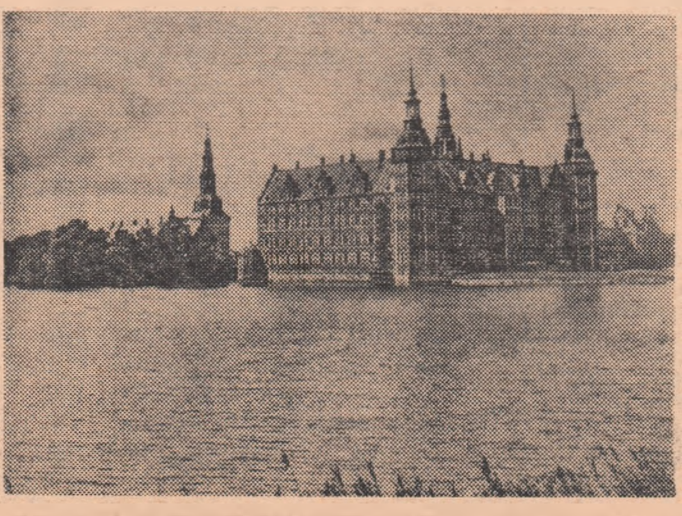
În porturile mai mici ale ţării sînt adevărate flotile de pescuit, danezii fiind străvechi şi măieştri pescari.

În celelalte oraşe, popasul nostru e mai scurt: vedem la Odensee casa natală a povestitorului naţional Andersen, la Aarhus — un muzeu al satului danez, iar la Helsingör — castelul despre care se zice că ar fi aparţinut lui Hamlet...

Şi pentru că e vremea să ne întoarcem, trebuie să mai aflaţi, copii, că deşi Danemarca a aderat la pactul N.A.T.O., poporul danez iubeşte pacea, munca, urăşte războiul... În ultimii ani, între Danemarca şi ţara noastră s-au dezvoltat legături comerciale şi există dorinţa comună ca aceste relaţii să se dezvolte.

Mai aflaţi încă ceva, copii: Groenlanda, cea mai mare insulă de pe glob, aparţine tot Danemarcei, dar despre aceasta — pe altădată.

ŞTEFAN ZAIDES

În fotografie: Peisaj danez — castelul Hilleröd.

Cîte teritorii coloniale şi dependente au rămas pe glob?

Lupta necontenită pentru eliberare a popoarelor de sub jugul colonial sprijinită de toţi oamenii iubitori de pace şi de progres a dus la eliberarea unui număr din ce în ce mai mare de state. Nu de mult al 36-lea stat, Gambia, de pe continentul african, a căpătat independenţa şi acum păşeşte pe calea dezvoltării economice şi culturale potrivit intereselor sale naţionale.

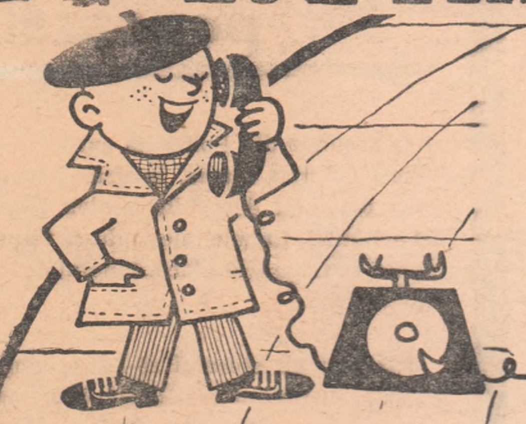
Declaraţia cu privire la acordarea independenţei ţărilor şi popoarelor coloniale cerea să se pună capăt definitiv acestei forme ruşinoase de asuprire a unor ţări şi popoare de către state mai dezvoltate economic şi mai puternice din punct de vedere militar. Numeroasele acţiuni de eliberare naţională ce au loc în ţările coloniale şi dependente arată că nu e departe ziua cînd toate popoarele vor fi eliberate.

În prezent însă există 66 de teritorii coloniale şi dependente cu o suprafaţă de 5 763 695 km². O populaţie de peste 34 000 000 locuitori trăieşte încă în condiţiile asupririi naţionale, lipsiţi de drepturi în propriile lor ţări. Bineînţeles că aceste cifre nu se referă numai la Africa, ci şi la celelalte continente.

În America mai sînt încă 513 354 km² cu o populaţie de 5 260 600 locuitori, în Asia 881 247 km² cu o populaţie de 8 549 240 de locuitori, iar în Africa mai sînt încă 4 369 094 km² cu o populaţie de 20 245 400 de locuitori.

Desigur, cifrele sînt impresionante, frontul de luptă e larg, în această luptă se jertfesc multe vieţi pentru libertatea patriei, dar bunurile cele mai de preţ ale unui popor, libertatea şi independenţa vor fi cucerite, iar popoarele lumii se vor călăuzi după propriile lor cerinţe şi necesităţi.

OCOLUL PĂ-MÎ-N-TULUI ÎNTR-O SECUNDĂ

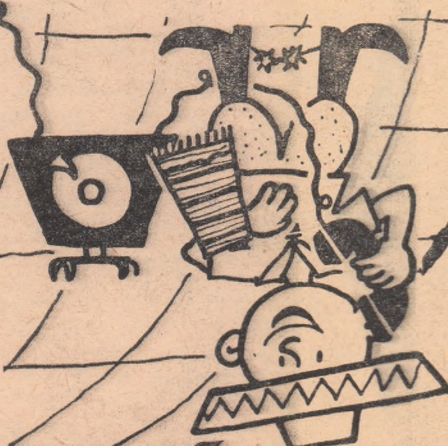
In ultimul timp comunicațiile prin unde radio, telefon, telegraf, televiziune au luat un avînt extraordinar. Dacă pentru locuitorii Londrei recepționarea în 1917 a unei emisiuni radio de pe Turnul Eiffel din Paris a constituit un eveniment deosebit, în prezent prin intermediul unor instalații puternice se pot transmite și recepționa undele radio din cel mai îndepărtat colț al lumii. Astăzi însă nu ne mai mulțumește doar transmiterea instantanee a sunetelor, ci se lucrează la perfecționarea sistemelor de transmitere a imaginilor la distanță. Spre exemplu se intenționează realizarea sistemului „mondovision" care va permite transmiterea și recepționarea imaginilor și sunetelor respective în mai puțin de o secundă din orice colț al lumii. Sistemul „mondovision" folosește procedeul retransmiterii undelor cu ajutorul sateliților artificiali. Astăzi se lucrează la realizarea unei rețele de 30 de sateliți de telecomunicații care să asigure o legătură continuă între America și Europa. Acești sateliți urmează să fie plasați pe o orbită situată la aproximativ 35 000 km de Pămînt și care vor funcționa probabil asemănător satelitului care a servit la transmiterea imaginilor Jocurilor Olimpice de la Tokio. În felul acesta s-ar putea realiza o legătură de radio și televiziune între toate punctele de pe glob.

Un alt proiect deosebit de interesant, tot în acest domeniu al „mondoviziunii", prevede lansarea doar a trei sateliți artificiali, așa-numiți „ficși" (la o înălțime de cca. 35 800 km) decalați unul față de celălalt cu 120 grade. Sistemul va lucra astfel: de la un centru de emisiune terestru va fi trimisă spre unul din acești sateliți o emisiune de televiziune; acest satelit o va recepționa și automat o va trimite satelitului următor, la rîndul lui, acest satelit face concomitent mai multe operații: recepționează această emisiune și o transmite mai departe la satelitul următor, precum și zonelor deasupra cărora zboară. Procedeul se repetă de cîte ori unul din cei 3 sateliți trece deasupra stației de emisie.

O altă problemă pe care tehnica viitorului o va rezolva este aceea a găsirii unui limbaj comun în telecomunicațiile internaționale. În acest scop vor trebui construite aparate electronice specializate care să traducă automat cuvintele dintr-o limbă în alta. Acești traducători automați ar urma să fie adaptați la instalațiile de televiziune și radio și în momentul recepției unui post străin, aparatul ar traduce automat în limba dorită textul recepționat. Un asemenea „traducător" ar elimina neajunsurile care există încă astăzi în înțelegerea unei emisiuni de televiziune sau radio, recepționate într-o limbă străină.

Rezolvarea problemelor amintite mai sus, împreună cu perfecționarea sistemelor de videotelefonie, televiziune în culori și a transmisiilor telefonice intercontinentale, toate vor concura la realizarea visului omenirii: cunoașterea a tot ce e nou în cel mai îndepărtat colț al Pămîntului în mai puțin chiar de o secundă. Astfel și prevederile lui Jules Verne vor fi cu mult depășite: ocolul Pămîntului va fi făcut în mai puțin chiar de o secundă.

Ing. A. LISEANU

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

Pe meridianele LUMII

TRACTORUL ROMÎNESC U 650 A OBȚINUT MEDALIA DE AUR ȘI DIPLOMA DE ONOARE LA TÎRGUL DE LA LEIPZIG

La concursul produselor cu cel mai înalt nivel tehnic, realizate în ramura constructoare de mașini și utilaje prezentate în cadrul Tîrgului de la Leipzig, tractorul romînesc U 650 realizat de uzinele de tractoare din Brașov a obținut medalia de aur și diploma de onoare. Tractorul U 650 a dat rezultate foarte bune în lucrările agricole, pe șantierele de construcție, în transporturi, în economia forestieră etc. atît în țară cît și peste hotare.

El este un produs cu care se mîndrește industria socialistă din patria noastră

TELEVIZOR DE... MÎNĂ

În Japonia s-au proiectat și vor intra în fabricație în cursul acestui an televizoare miniaturale, care nu vor fi mai mari decît un ceas deșteptător obișnuit. Vor fi construite și televizoare care vor putea fi purtate ca ceasuri de mînă.

STAȚIE AUTOMATĂ ÎN MAREA CASPICĂ

Specialiștii de la Institutul unional de oceanografie din U.R.S.S. au la dispoziție în largul Mării Caspice o stație automată pentru observarea fenomenelor ce se petrec în mare. Stația transmite la țărm informații hidrometeorologice, efectuează observații speciale asupra valurilor și a furtunilor ce se petrec în largul mării. Oamenii de știință obțin astfel o serie de date prețioase privind studierea fenomenelor ce se petrec pe mare și în adîncurile ei.

Datele obținute sînt importante și la calculul rezistenței diferitelor obiective hidrotehnice, baraje, cheiuri, estacade etc. care se fac în zonele marine.

APĂ ÎN SUBSOLUL SAHAREI

În unele zone ale Saharei, deșertul fără viață din Nordul Africii au fost descoperite mări și lacuri subterane cu apă dulce. Recent în posesiunile spaniole din Sahara s-a descoperit un mare lac subteran care, potrivit unor calcule s-ar întinde pe o suprafață de 60 000 kmp. și se află la o adîncime de 420 m. În urma sondajelor efectuate, apa a țîșnit cu o mare presiune formînd o coloană de 80 m. Cu ajutorul surselor subterane de apă în viitor se vor putea iriga mari suprafețe de pămînt care în prezent nu produc nimic.

AUTOMOBILUL ELECTRIC

Oamenii de știință susțin că viitorul va aparține automobilului electric. În prezent, greutatea cea mai mare în construcția unui asemenea vehicul o constituie sistematizarea bateriilor destinate să alimenteze motorul și regenerarea lor, dificultate care este pe punctul de a fi înlăturată în urma studiilor și experimentărilor unor oameni de știință din Anglia și S.U.A., care se ocupă de rezolvarea acestei probleme. Automobilul electric prezintă numeroase avantaje, față de cele existente astăzi, fiind mult mai economic, iar întreținerea lui mai ieftină.

ȘTIAȚI CĂ?..

— Motorul unei rachete cosmice dezvoltă o putere mai mare decît a tuturor mașinilor din secolul XIX, luate împreună?

— Coastele Scandinaviei se ridică cu jumătate de metru la fiecare sută de ani? Din această cauză apar mereu alte insule, pe lîngă cele 14 000 insule dintre Stockholm (Suedia) și Turkü (Finlanda).

— Oxigenul din atmosferă fixat prin diferite procese de oxidare este reînnoit prin fotosinteză o dată la aproximativ 2 000 de ani?

— Bioxidul de carbon din atmosferă și din apele oceanelor este reînnoit prin respirația și descompunerea materiei organice o dată la circa 300 de ani?

—Un nor de greutate mijlocie cîntărește aproape 300 000 tone?

—Cei mai înalți vulcani din lume sînt în America de Sud? Ei sînt: Sahama de 6 780 m (Bolivia), Chimboroza cu 6 729 m și Cotopaxi cu 5 896 m (Ecuador).

— În urma măsurătorilor efectuate de oamenii de știință s-a ajuns la concluzia că volumul ghețurilor de pe glob este de 18 000 000 km.^{3} dintre care nouă zecimi se găsesc în Antarctica?

— Denumirea de Patagonia dată părții de Sud a Americii Latine vine de la expresia portugheză „pata gon", care înseamnă „a merge în opinci"? Magellan i-a numit astfel pe locuitorii băștinași deoarece purtau în picioare opinci din piele de animale.

— Omul poate să vadă flacăra unei lumînări la o distanță de 1 km? Privirea omului este noaptea la fel de ageră ca a cucuvelei, dar ea este de patru ori mai slabă decît a pisicii. În schimb ziua văzul pisicii este de 5 ori mai slab decît al omului.

— În Marea Neagră trăiesc aproximativ un milion de delfini? Ei sînt vînați pentru untura lor bogată în vitamine și pentru pielea din care se confecționează încălțăminte foarte rezistentă la umezeală și la rupere.

— Ziua se prelungește? Metodele actuale de măsurare a timpului cu instrumente foarte exacte au confirmat presupunerile savanților că lungimea zilei și a nopții a crescut cu o fracțiune mică de secundă, 0,00043. Cauza? Scăderea greutății Soarelui și mărirea greutății Pămîntului.

ŞAH LA... NOTE

SPORT

Desen : G. BURSCHI

Nu se aude musca, dar nici glasul şoptit al chibiţilor, deşi unii dintre ei, vechi în meserie, se simt gata să-şi dea duhul dacă mai trece mult fără să scoată o vorbă... Se joacă şah şi se înţelege de la sine — liniştea este de aur. Mai ales la un concurs care trebuie să-l desemneze pe cel mai bun dintre cei buni.

Dar ne-am luat cu vorba şi am uitat să vă spun — adică „să vă spunem“, că-i şi Zdup cu mine — că ne aflăm în reportaj la Şcoala generală de 8 ani nr. 1 din Roman, şi, mai precis, în sala de clasă în care se apropie de sfîrşit o mult disputată partidă. O partidă din care, cîştigător iese Lungu Mircea dintr-a VIII-a A, proaspăt utemist dar, de două minute, şi mai proaspăt... campion pe şcoală. Veselie, rîsete — unele cam amare, ce-i drept... Mă rog, atmosferă specifică întrecerilor sportive. Zdup, de bucurie că a ieşit campion favoritul său — Mircea — dă din coadă. Ar lătra el, săracul, dacă ar putea... Ca să mă asigur însă, că n-o să şoptească vreo mutare cuiva şi să ne dea arbitrul afară din sală, i-am legat botul, şi bietului căţel — ajutor-de-reporter nu i-a rămas decît să-şi manifeste bucuria dînd din... coadă !

Dar ne parvine o veste îmbucurătoare ; Gheorghiu Stela, colegă de clasă cu Mircea şi o foarte bună elevă şi utemistă, a cîştigat şi ea, detaşat, la fete. Felicitările de rigoare, îmbrăţişări şi strigătul triumfal al prietenelor : „Bravo, Steluţa ! Iată-te şi campioană pe şcoală la şah !“

Foaia tehnică pe care mi-o întinde profesoara de educaţie fizică dă răspuns şi altor întrebări ale mele, dovedind negru pe alb că la băieţi, pe locurile 2 şi 3 s-au clasat Iacob Constantin şi Ouatu Decebal, iar la fete — Iorga Georgeta şi Lefter Georgeta...

Cineva — nu mă întrebaţi cine că nu ştiu — face publice cîteva din notele lui Ouatu Decebal. Rumoarea din sală şi roşeaţă rapidă în obrajii băiatului vin să argumenteze cele aflate cu o clipă înainte : Decebal nu prea stă bine cu... învăţătura şi mie nu-mi rămîne altceva de făcut decît să-i dau dreptate catalogului, pe care, de altfel, îl părăsim pe catedră, de unde repetă exasperant : „Şah la note, Decebale ! Şah la note !“

...Dar iată-ne în altă sală acum. E cea în care se desfăşoară finala campionatului republican de juniori, categoria a 2-a, faza pe oraş. La mese — vechile cunoştinţe : Mircea, Steluţa, colega lor Lefter Georgeta. Partenerii — reprezentanţii altor şcoli de 8 ani din oraş : Mircea, de pildă, joacă cu Dămoc Emilian de la nr. 2. Mircea mută — e sigur de el, parcă prea sigur, oare nu-i va dăuna ? — Emilian răspunde şi, după vreo 10 mutări, iată o situaţie critică pentru Mircea. Dar o fi observînd-o Emilian ? Se pare că da. Şi totuşi, mutarea pe care o face nu-i cea de a-i lua lui Mircea regina, ci... dă şah ! Mircea scapă însă, se ascunde cu regele după propriile-i piese, mai face o mutare şi-l prinde pe Emilian la strîmtoare dîndu-i gardă şi... turn. Mofluz, Emilian cedează turnul şi peste puţin, Mircea, luînd tot mai mult avantaj îl face mat. Nu-i prea mare nenorocirea — partida anterioară a pierdut-o Mircea — dar Dămoc şi-a ieşit din formă, joacă tot mai slab, şi ce mai la deal, la vale, pierde şi celălalt joc : 2—1 pentru Mircea.

Bucuria lui Lungu Mircea însă este de scurtă durată : coleg de clasă cu Dămoc, Butnaru Nicolae — mai chibzuit în mişcări, combinînd mai mult — îl prinde pe Mircea într-un păienjeniş de atacuri şi, un joc după altul, îl bate cu 2—0, salvînd onoarea Şcolii de 8 ani nr. 2.

„Steaua“ fazei orăşeneşti însă, e reprezentantul Şcolii de 8 ani nr. 5 — Caţ Bondi, care, deşi mai mic decît mulţi dintre partenerii săi, îi întrece pe rînd şi, consecvent, se aşază în fruntea clasamentului. Diploma primită din partea Comitetului orăşenesc U.C.F.S. — Roman îi atestă oficial chiar, lui Bondi, titlul de campion al oraşului la juniori din şcolile de 8 ani. Stau de vorbă cu el şi aflu că învaţă foarte bine, că s-ar putea să plece la Bacău, la faza pe regiune, dar nu ştie dacă va accepta deoarece se zice că faza regională ar avea loc o dată cu „faza“ pe şcoală la teze şi, cum ţine să fie fruntaş mai întîi la învăţătură... etc., etc...

Dar spaţiul articolului meu se apropie de sfîrşit şi cred că-i mai bine să dau clasamentul fazei orăşeneşti, cel puţin primele trei locuri. Iată-l :

BĂIEŢI : 1 — Caţ Bondi, *Şcoala generală de 8 ani nr. 5* ; 2 — Butnaru Nicolae, *Şcoala generală de 8 ani nr. 2* ; 3 — Lungu Mircea, *Şcoala generală de 8 ani nr. 1.*

FETE : 1 — Scorţanu Eugenia, *Şcoala generală d 8 ani nr. 2;* 2 — Olteanu Mioara — *Şcoala generală de 8 ani nr. 7;* 3 — Lefter Georgeta şi Gheorghiu Stela, *Şcoala generală de 8 ani nr. 1.*

Tovarăşul Nicolae Ivan, preşedintele Comisiei orăşeneşti de şah, vechi şahist, m-a rugat să notez, în încheiere, nivelul bun la care s-au desfăşurat jocurile de şah, atît la băieţi cît şi la fete.

Succes pe mai departe, prieteni !

GHEORGHIŢĂ-REPORTERUL

O „FENTĂ“ GROZAVĂ

Il cunoaşteţi cu toţii, deşi numele lui se schimbă de la caz la caz. O dată îl cheamă Paul, altădată Bogdan, Marian, Pompiliu, Dumitrică. De altfel, numele n-are nici o importanţă. Adică are, dar nu în cazul de faţă. Pentru că oricum l-ar chema, „fentele“ pe care le face sînt cam aceleaşi. Nu şi-a scris într-o zi tema la gramatică ? Nu-i nici o nenorocire. N-o să lipsească pentru atîta lucru de la şcoală. Nici el şi nici caietul de teme. Mai ales caietul de teme. Unde s-a mai văzut să lipsească de la scoală un caiet de teme ? Ce fel de oră ar mai fi aceea dacă ar lipsi din clasă toate caietele ? Aşa că înainte de a pleca la şcoală are grijă, cea mai mare grijă, să-şi pună în servietă caietul. Puţin timp, acolo, într-o oră, într-un colţ de oră, într-o recreaţie cît să-şi transcrie tema de la vecinul din spate sau de la colegul de bancă, găseşte el. Dacă uită, (de multe ori uită chiar şi asta — adică să transcrie) recurge repede la o „fentă“. Se întoarce în bancă, deschide servieta, caută mult, mirat, din ce în ce mai mirat. In cele din urmă renunţă să mai caute. Fără să-şi ridice ochii, spune cu-n glas abia auzit :

— Mi-am uitat caietul acasă...

Dacă nu se alege cu-o notă rea, înseamnă că „fenta“ i-a reuşit.

S-a obişnuit să „fenteze“ peste tot. Şi acasă, şi pe stradă, şi în tramvai şi la şcoală... Acasă, dacă este trimis pînă în colţ la brutărie sau la alimentara să cumpere ceva, începe să-şi caute nervos manualul de istorie sau călimara cu cerneală şi întreabă iritat.

— Cînd să mă duc ? Şi cînd să mai învăţ ?

In tramvai se urcă totdeauna pe uşa din faţă, ocupă repede un loc, apoi se preface că citeşte ziarul ori se uită foarte atent şi foarte grav pe geam. Nu vede niciodată oamenii mai în vîrstă şi nici nu le oferă locul.

O „fentă“ la care ţine mult e scrisul în palmă. Cînd are o formulă mai complicată la matematică sau la chimie, nu-şi pierde timpul să o înţeleagă sau să o memoreze. E mult mai simplu să şi-o scrie în palmă cu stiloul. Dacă-i scos la lecţie, deschide puţin palma şi are formula în faţă. Asta merge şi la istorie şi la geografie unde sînt de reţinut ani, nume de domni, de munţi, de trecători. După oră se duce repede în curte la robinet, dă cu puţină apă şi-ntr-o clipă dispare orice nume de munte, de golf, de trecătoare.

„Fentele“ nu-i reuşesc însă totdeauna. In catalog s-au strecurat şi multe note proaste. Asta se vede, mai ales, acum, la sfîrşit de trimestru. Motivul e uşor de ghicit : notele trecute în catalog nu pot fi şterse cu apă la robinet, în curte.

Colegii din grupă, dirigintele, au încercat şi încearcă mereu să-l ajute. El trece peste ei cu o privire puţin mirată, puţin încurcată, puţin vinovată şi se gîndeşte să găsească o „fentă“ şi mai sigură.

Nu-şi dă seama că singura „fentă“ care ar putea să-l ajute, cea mai grozavă, ar fi să-şi ocolească propriile năravuri, să înceapă să înveţe, să-şi pregătească serios lecţiile, să-şi schimbe comportarea faţă de cei mai în vîrstă, să încerce să-şi ajungă din urmă colegii.

COSTACHE ANTON

La antrenament

POŞTA REDACŢIEI

Dragi prieteni,

O mulţime de lucruri interesante aflăm din scrisorile voastre. Ba, că aţi luat o notă bună la teză, ba, că detaşamentul vostru va încheia trimestrul fără nici o corigenţă ba, că în vacanţa de primăvară veţi organiza acţiuni care de care mai frumoase. Nici nu ştiţi cîtă bucurie ne aduc în redacţie astfel de scrisori. Printre prietenii care ne-au scris în ultimul timp se numără : Jejeran Florica — *Domăneşti, Carei* ; Oros Viorica — *Ciuhaiu, Oradea* ; Dragomir Vergica — *Dobriceni, Horezu* ; Ciudoiu Georgeta — *Borăneşti, Urziceni* ; Sopran Suzana — *Frata, Turda* ; Stan Elena — *Castranova, Caracal* ; Buliga Vasile — *Desrişani, Gorj;* Hulpe Carmen — *Zău de Cîmpie, Luduş* ; Cioroipan Maria — *Bogdăneşti, Tg. Ocna* ; Teişan Mariana — *Padina, Buzău* ; Creţu Ion — *Bîrspiu, Drăgăşani;* Amza Irina — *Oveselu, Olteţu* ; Budău Silvia — *Suncuiuş, Beiuş;* Vătăşanu Adrian — *Ploieşti* ; Rădulescu Vasile — *Suraia, Focşani* ; Sava Eugen — *Tr. Severin* ; Urtună Ioana — *Constanta* ; Marta Maria Felicia — *Cluj* ; Coman Ioana — *Ciolpani, Răcari* ; Şerban Niculina — *Ciocăneşti, Răcari* ; Preda Ioana — *Rm. Sărat* ; Vlad Ionel — *Tisa, Ilia* ; Deac Petru, — *Aluniş, Reghin* ; Doroican Maria — *Stoieneşti, Titu* ; Gagiu Constantin, Sălan Gheorghe şi Vasile — *Terpeziţa, Craiova* ; Radu Trănica, *Castranova, Caracal* ; Enăchioiu Nicolae, *Olanu, Argeş* ; Iliescu Maria — *Eforie Nord* ; Grama Stana — *Orşova, Banat* ; Georgescu Mariana, *Feteşti* ; Smărăndeanu Florian şi Moţoi Dumitru — *Richiţele, Piteşti* ; Mereuţă Lili — *Bogăniţa, Bîrlad* ; Costea Nicolae — *Cernăteşti, Buzău* ; Marineci Voicu — *Floru, Argeş;* Gruia Maria — *Horezu, Argeş;* Savu Floarea — *Movila, Fetesti;* Gherghel Francisc — *Silindru, Crişana* ; Popescu Stelian — *Drăghinşti, Videle* ; Frăsineanu Elisabeta — *Orţişoara, Arad* ; Galit Şefcadin — *Osmancea, Negru-Vodă* ; Mărgineanu Lenuţa — *Săcel Sibiu* ; Dorondel Tina — *Moţăţei, Calafat* ; Bartoş Magdalena — *Tulnici, Focşani* ; Coţiu Neguţa Lia — *Cluj* ; Maria Turică — *Creţeni, Drăgăşani* ;

Aşteptăm, dragi prieteni, veşti din vacanţa pe care v-o dorim cît mai plăcută !

REDACŢIA

A-GA-VA

Povestire de Ovidiu Zotta

Era duminică dimineața. Sim Andrei se ducea la cinema. În portvizitul său galben de material plastic, cu opt buzunărașe (primit în dar de la bunicul) avea o sumă destul de importantă, șase lei, ceea ce îl făcea să se vadă, după film, instalat la o măsuță din cofetăria „Trandafirul", pe măsuță aflîndu-se o indiană cu frișcă, prăjitura lui preferată. În portvizitul său de care era foarte mîndru, se mai găseau și alte lucruri importante, de exemplu, un articol intitulat „Obiceiurile laponilor" decupat dintr-o revistă ; contramarca unei invitații la Carnavalul pionierilor, veche de cinci luni ; o listă completă cu campionii mondiali de atletism ; un bilețel cu cîteva cuvinte categorice : „Mă, Andrei, dacă nu mă lăsați pe extrema dreaptă nu mai joc ! Mitică". Cel mai de seamă obiect din portvizit era însă o agendă minusculă, dar foarte prețioasă, cuprinzînd semnele de circulație, indicații pentru prestidigitatorii începători, țările de pe glob cu populația fiecăreia, sfaturi pentru scos petele, o rubrică rezervată numerelor de telefon și cîteva foi albe pe care omul notează ceea ce vrea să țină minte. În cazul nostru, acest om era Sim Andrei, și lui nu-i plăcea să uite nimic. Consultînd agenda, găsi următoarea însemnare : „Duminică, 15/V, de serviciu la udat florile". Așadar, înainte de film, o îndatorire obștească. Perfect. Sim Andrei și-ar fi amintit de asta și fără portvizit, ba chiar și fără agendă, dar lucrul ar fi avut mai puțin farmec.

...În școală e o liniște de-ți țiuie urechile. Zi de duminică. Nu te vede nimeni, poți să alergi în voie pe culoar, să te dai pe pardoseala de mozaic ca pe gheață, ba chiar să te așezi într-o doară la catedră și să zici că ești profesor. Sim Andrei nu făcu însă nimic din toate acestea. Străbătu culoarul cu oarecare sfială, tocmai el, care în celelalte zile alerga pe holuri de-i scăpărau blacheurile. În timpul săptămînii nu prea se uita în jurul lui. La ore — caietul, cartea, exercițiile de pe tablă, iar după aceea veșnicul meci de fotbal cu atîtea reprize cîte recreații erau. Acum, însă, privind pe îndelete clasele și holurile vaste, în care razele soarelui se încrucișau ca niște reflectoare de aur, se surprinse emoționat de faptul că această clădire importantă și fermecătoare era școala, locul unde nu venea nici ca musafir, nici ca vizitator, ci ca unul de-ai casei. Se gîndi că el, Sim Andrei era, așadar, o persoană destul de importantă. Iată laboratorul ; eprubete, retorte și aparatele de fizică, alcătuiri miraculoase din aramă, cristal, oțel, roți, pîrghii, contacte electrice... Alături biblioteca, cu rafturi pînă la plafon, înțesate de volume. Oare ar putea cineva să le citească pe toate ? De ce nu ! Mai încolo, muzeul de științe naturale, cu colecția de fluturi ca o pagină de album filatelic, cu pelicanul împăiat care ține în cioc un pește pe care nu-l va înghiți niciodată, cu șarpele în alcool și cu oul de struț mare cît ariciul înfoiat lîngă care se află. Sim Andrei cunoștea rostul fiecărei încăperi și al fiecărui lucru, se simțea chiar nițel savant...

În școală se auzeau numai pendula din cancelarie și pașii lui. Ultima plantă pe care o avea de udat se afla chiar în muzeu. Intră cu stropitoarea plină. Era o plantă mai mare, un adevărat copăcel, crescut într-o lădiță. Abia își îndreptă Sim Andrei privirile asupra acestei plante și un lucru cu totul neobișnuit îi atrase atenția. Dintre frunzele ei late și groase, lungi de aproape doi metri, răsărea un lujer delicat purtînd în vîrf o aureolă de petale gingașe. În prima clipă, Sim Andrei nu-și crezu ochilor. Niciodată pînă acum nu văzuse înflorind această plantă și doar băiatul era de clasa a V-a !

— A înflorit agava ! strigă el scăpînd stropitoarea.

Pe etichetă scria : „Agave americana, familia amarilidaceelor". Sim Andrei auzise că-nflorește o singură dată cam la 20 de ani, dar în sinea lui fusese convins că e o legendă și că, de fapt, planta aceasta nu înflorește de loc. N-avea timp de pierdut. Se năpusti în cancelarie, parcurse lista cu numerele de telefon de sub cristalul măsuței pe care se afla aparatul și formă un număr.

— Alo, vă rog, cu tovarășul director ! Bună ziua, tovarășe director ! Aici Sim Andrei din clasa a V-a ! A înflorit agava ! Pe cuvîntul meu de pionier !

Formă al doilea număr :

— Cu tovarășul profesor de științe naturale ! Sim Andrei la telefon ! A înflorit agava !

Al treilea număr :

— „Arta fotografică" ? Aici școala nr. 3 ! Veniți repede ! A înflorit agava ! Cum, care agavă ? Nu glumesc, tovarășe ! Avem aici o agavă înflorită !

Căută în agendă numerele unor colegi și le spuse același lucru :

— Agava ! A înflorit agava ! Anunțați pe toți acei care pot fi găsiți !

Pe urmă dădu fuga să vadă dacă nu cumva se înșelase. Nu. Floarea cea neobișnuită era acolo, și lui Sim Andrei i se păru că-i aude respirația. De emoție uită că trebuie să fie mîndru, doar el o văzuse cel dintîi !

Privi nerăbdător pe geam. Colegii trebuiau să sosească dintr-o clipă într-alta. Cei mai mulți locuiau în blocurile noi ca și școala pe care o înconjurau. Era însă cineva care ținea minte nu numai sărăcăcioasa clădire a vechii școli, cu două săli de clasă, ci și timpul cînd în locul acestui cartier cu blocuri de stînci și cu nouă etaje era un imaș sărac, băltos, pe care nici oile nu aveau ce paște. Agava !

Ea ținea minte totul. O adusese cîndva, în vechea clădire a școlii, domnul Nicolae Smaranda, un tînăr învățător, în vîrstă de 19 ani, care voise să încropească un mic muzeu de științe naturale. Foștii elevi îl țineau bine minte. El le povestea despre cum va fi viața în viitor, despre locuințe frumoase și trainice, care se vor construi pentru muncitori, despre școli încăpătoare în care vor fi chemați să învețe toți, toți copiii și asta fără să plătească vreo taxă, sau bani pentru manuale. Elevii, cărora le spunea aceste vorbe domnul Nicolae Smaranda, ascultau fermecați și parcă neîncrezători, așa cum nu le venea să creadă că tulpinița aceea firavă, agava, va crește cît un copăcel și de abia atunci va înflori. Pe urmă, tînărul învățător a plecat voluntar pe front, împotriva fasciștilor. Nu s-a mai întors. Planta aceea ciudată a rămas însă în școală, ca și amintirea lui. Cînd s-au mutat în clădirea cea nouă, gospodarii școlii n-au uitat nici agava, care între timp crescuse cît un puiet. Faptul că s-ar fi putut să și înflorească rămăsese o legendă. Dar deodată...

În plină duminică, școala se umplu de zgomotul pașilor nerăbdători ai copiilor. Unii veniseră cu frații mai mari, toți elevi ai învățătorului de de mult, alții cu părinții, ba chiar și cu vecinii de prin bloc. Oamenii se mirau, puneau întrebări, iar Sim Andrei răspundea pe îndelete.

Numai pe chipul directorului stăruia o tristețe. Cu Nicolae Smaranda fusese coleg la normală.

A înflorit agava...

Desen : STELA CREȚU

CĂLĂTORIE PE... PORTATIV

Muzica : ION NICORESCU **Versurile : M. CUIBUȘ și N. CONSTANTINESCU**

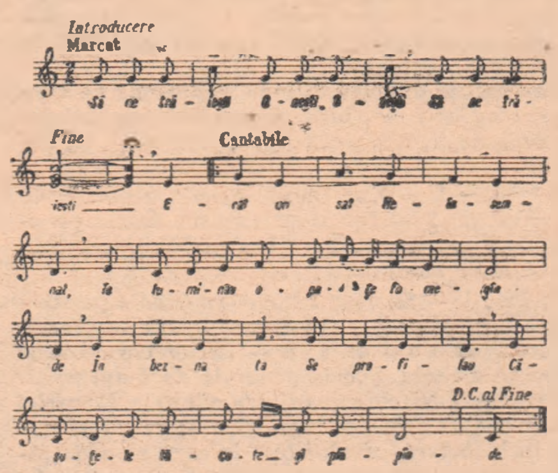
București

Ești inima și Capitala țării
Și îndrăgit de oameni fără număr,
Iți schimbi din an în an înfățișarea
Oraș bătrîn și totuși veșnic tînăr.

Refren :

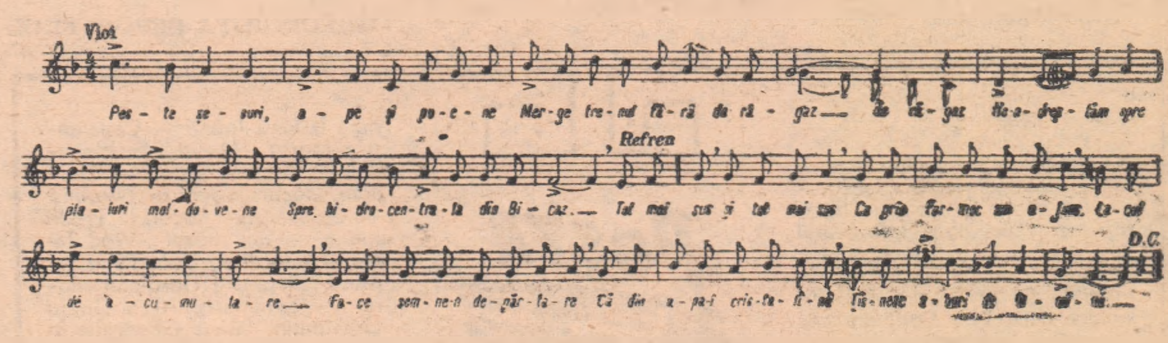
Mereu să crești, București,
Să ne trăiești, București,
Și să-nflorești, București,
Ca în povești, București.

Grădină de școli noi, de șantiere,
Tu înflorești mereu cu toată țara
Și-n cîntecul copilăriei noastre,
Prin noi te-mbrățișează primăvara.

Onești

Să ne trăiești,
Onești, Onești,
Să ne trăiești !
Erai un sat
neînsemnat
Te luminau opaițe
fumegînde
În bezna ta
se profilau
căsuțele tăcute și
plăpînde.
Dar din trecut,
Ai renăscut,
Oraș al tinereții și-al
chimiei.
Și blocuri noi
Zîmbesc vioi
Și zilnic ți-s părtașe
bucuriei.

Spre Bicaz

Peste șesuri, ape și poiene,
Merge trenul fără de răgaz,
Ne-ndreptăm spre plaiuri moldovene,
Spre hidrocentrala din Bicaz.

Tot mai sus și tot mai sus,
Ca prin farmec am ajuns,
Lacul de acumulare
Face semne-n depărtare
Că din apa-i cristalină
Țîșnesc aburi de lumină.

Doar turbinele de la Stejaru
Sînt părinții albelor lumini.
Salbe mici și vii ne fac cu ochiul
Cînd urcăm mai sus, spre înălțimi.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București Piața „Scînteii", telefon 17 60 19, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40631